

CLUJUL CRESTIN

*Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte - călcând și celor
din morminte vieață le-a dăruit și nouă ne-a dăruit vieață veșnică;
să ne închinăm sfintei Invierii Lui celei de a treia zi.*

CLUJUL CRESTIN

ANUL II.

4-25 APRILIE 1936

No. 14-17

Vieața nouă

Biruitoare răsare Domnul din mormânt, dăruind lumii vieață. Bucuria biruinții stăpânește, azi, sufletele credincioase, văzând pe Domnul.

Aceste suflete, în credința iubitoare, văd pe Domnul și au plinirea cuvântului Său dumnezeesc: „lumea nu mă va vedea, dar voi mă veți vedea pentru că eu sunt viu și voi veți fi vii“.

Bucuria luminată, este a celor vii, a celor vii întru Hristos.

Cei cari au împărtășit vieața Domnului, din izvoarele sfințelilor Sale taine, de vieață dătoare, au bucuria deplină a revederii Domnului înviat din morți: „iarăși voi veți vedea pe voi, și sufletul vostru se va bucura și bucuria voastră nimenea nu o va lua dela voi“.

Bucuria voastră, credincioșilor, în vederea Domnului, cu ochii sufletului curat și împăcat cu Dumnezeu, bucuria voastră întregă, nimenea nu o va putea lua dela voi.

Vieața nouă. Prisosința vieții noi alui Hristos, de lumină și de dar, de mângâiere și de pace. Înviere tuturor din morți. Învierea din moartea păcatului. Înălțarea din întunec și din umbra morții.

Desrobirea din păcat. Răscumpărare, izbăvire și mântuire. Vieață, acum și întru toți vecii.

Glasul Domnului înviat din morți pătrunde dulce veacurile și chiamă: „Veniți la mine toți cei întristați și împovărați și eu vă voi odihni pe voi“. Veniți la odihna Domnului și luați pacea Lui.

Ziua Învierii, să ne luminăm popoare. Să ne luminăm întru Hristos. Să ne trezim la vieață creștinească, la tot mai multă vieață creștinească. Să adăpăm sufletele noastre la izvoarele vieții nesecate, sfințele lui Hristos Taine și înviați în Hristos, să urmăm cărarea vieții întru binecuvântarea Domnului. Atunci Domnul va da putere poporului Său și-l va binecuvânta cu pace.

Așa vom împărtăși din plin darul Învierii Domnului și fericiți vom rosti cântarea de biruință: »Hristos a înviat«.

Sărbătoarea credinței

„Cei ce vor crede, se vor mântui“.

Invierea Domnului, ca fapt istoric, e dovedită în ss. Evanghelii, a căror autenticitate nu este pusă azi de nime la îndoială. Faptul Invierii nu a putut fi tras la îndoială nici de către cei mai înverșunați dușmani ai Domnului — arhieriei și cărturarii de atunci ai poporului jidovesc, cari au încercat să corupă cu bani — obiceiul înrădăcinat în neamul evreesc — pe soldații romani puși de straje la mormântul lui Isus. Straja a fost pusă de către Pilat tot la cererea marilor farisei, și tot de teama să nu dispară trupul lui Isus. „Adusu-ne-am aminte că acel înșelător a zis fiind încă viu: a treia zi voi învia“. Poporul n'a cutezat să protesteze când s. Petru a învățat în public, în ziua Rusaliilor, și când a vestit pe Isus înviat din morți. Dacă mulțimea celor ce ascultau cuvântul Apostolilor n'ar fi știut că Petru spune adevărul, că Hristos s'a sculat din mormânt a treia zi, l'ar fi ucis pe loc cu pietrii, după legea lui Moisi, pentru hulă. Inșă niciunul nu s'a mișcat să-l pedepsească, dimpotrivă dintre ascultători s'au botezat în aceeași zi mai multe mii.

Apostolii au vestit pretutindenea învierea Domnului, fără ca oamenii de atunci, contemporanii faptului istoric, să protesteze. Dinpotrivă marea minune a Invierii a fost dovada cea mai convingătoare pentru încreștinarea evreilor și a păgânilor.

Oamenii de atunci au crezut în Invierea Mântuitorului fiindcă faptul s'a petrecut sub ochii lor, sau a altora care au mărturisit mai departe.

Aceștia au văzut și pentru aceea au crezut. Dar Mântuitorul i-a zis lui Toma: „Fericiți sunt cei ce nu au văzut și au crezut“.

În rândul acestora intrăm și noi creștinii de azi. Noi nu am văzut ca Toma; nu i-am pipăit rănile și totuși credem. Și mai avem asigurarea mântuirii Domnului: „Cei ce vor crede, se vor mântui“.

De marele mister al Invierii lui Isus noi ne apropiem numai prin credință. Căci ori cât faptul în sine este istoric, fiind un fapt supranatural, numai credința ne ajută să-l putem ținea de adevărat.

Faptul istoric în sine există pentru toată lumea, așa cum sunt alătea fapte și întâmplări cuprinse în istorie.

Totuși nenumărați oameni cred în toate celelalte fapte înregistrate de istorie, dar în Invierea Domnului nu.

Pentru că nu au darul cel peste fire al credinții: adică virtutea vărsată în sufletul nostru prin care ținem și recunoaștem de adevărate toate faptele supranaturale.

Deci când auziți că unii spun că Invierea lui Hristos, e un basm, că așa ceva nu s'a putut împlini, să știți un lucru: nu Evangheliile mint, ci oamenii aceia nu au credință. Dar fără credință nu pot

ținea de adevărate nici una din minunile lui Isus, nici pe cea mai mare minune a Sa, adică însăși Învierea Sa din morți. Sărbătoarea Paștilor e sărbătoarea credinței.

Prin credință mărturisim: Hristos a înviat!

Și tot prin credință răspundem: Adevărat c'a înviat.

Să mărturisim la picioarele celui înviat din morți:

„Cred, Doamne, ajută necredinții mele“.

I. Agârbiceanu

Invierea

„Ingerul a strigat celei plină de dar: bucură-te Fecioară, bucură-te și iarăși zic bucură-te, că Fiul tău a înviat a treia zi din mormânt și pe morți i-a ridicat: veseliți-vă popoare“.

Veseliți-vă popoare și din a=dâncul sufletului vostru să se desprindă strigătul triumfal: Hristos a înviat.

Iată trăim minunea care pune începutul unei noi vieți. Ochii sufletului nostru se scaldă acum în razele strălucitoare ale soarelui dreptății care ne-a răsarit. Săltați popoarelor și vă veseliți, căci Domnul vieții a biruit moartea prin înviere. Veseliți-vă popoare deodată cu întreaga natură care s'a reînnoit în haina tinereții celei vii, lăpădând vestmântul învechit; și vă veseliți deodată cu văzduhul picurat cu miresme de ghiocei și sclipiri de muguri.

Iată Impăratul Cerurilor, Isus Hristos Domnul, încununat azi cu Laurii unei întregite biruinți: a biruit pe diavolul, a biruit păcatul și a biruit moartea. Veselește-te deci și te bucură neam purtător al legii creștinești, căci această bi-

ruință este a ta. Hristos a învins pe diavolul pentru a ne da pe Dumnezeu, a învins păcatul pentru a ne așeza pe calea virtuții, și a învins moartea pentru a ne ridica la viață: „și pe morți i-a ridicat, veseliți-vă popoare“.

Să se veselească azi toată suflarea care prin învierea Domnului a primit mângăierile cerului. Căci într'adevăr învierea lui Hristos mângăie, înalță și întărește inimile, luminează cugetele și descoperă în toată măreția ei, voința sfântă a lui Dumnezeu de a ajuta pe om împotriva puterilor rele cari bântuiesc și turbură viața omenească.

Eliberați deci, de jugul întunericului și al morții și așezați pe cărarea vieții luminată cu lumina strălucitoare a învierii, să ne veselim, preamărind pe Isus Hristos Domnul nostru, cu cântarea bisericii: Dintru înălțime te-ai pogorât îndurate și îngropare ai luat de trei zile, ca să ne slobozești pe noi din patimi; Cela ce ești viața și învierea noastră, Doamne mărire Ție“.

Pr. V. Chindriș

Bucurați-vă!

Era noapte, era întunec, dar în clipa negândită a răsărit lumina cea adevărată, care luminează pe tot omul. Soldații puși de pază au amorțit, pecețile mormântului s'au rupt, iar El cu mărire a înviat, dovedind că adevărul ru moare nici odată, ci răsare chiar și din mormânt. Soarele dreptății a răsărit, cel ucis pe nedreptul a înviat. Nemărginita ură a dușmanilor lui n'a putut împiedeca învierea.

Cuvântul lui cel dintâi după înviere a fost: Bucurați-vă! Acest cuvânt dumnezeiesc ni-l spune și nouă întru această zi mare și sfântă. Bucurați-vă, căci întunecul morții s'a împrăștiat, ca să răsară lumina vieții. Să se bucure cei bătrâni, să se bucure cei tineri. Sufletul omului are lipsă de bucurie, iar din mormântul dela Ierusalim s'a revărsat bucuria asupra lumii întregi.

Nimic să nu tulbure bucuria noastră. Cea mai minunată întâmplare să o sărbătorim cu cea mai curată bucurie. Să uităm toate necazurile și durerile, ca să ne putem bucura pentru învierea lui Isus Hristos.

Să alungăm din sufletele noastre ceea ce poate să tulbure bucuria măreței sărbători. Să alungăm orice ură, orice nedreptate, orice necredință. În locul acestora să răsară dreptatea, dragostea și credința.

Să nu dăm ascultare aceluia, cari propovăduiesc ura între frați. Să nu ascultăm de cei ce ne îndeamnă la necredință, la părăsirea legii noastre strămoșești. Aceștia sunt în slujba s'reinilor și vreau să descreștineze România, ca să o ducă la peire.

Nci, Românii, trebuie să ne iubim uni pe alții. Să ne aducem aminte, că numai dragostea adevărată ne va putea călăuzi pe cărările vieții. Ura risipește, iar dragostea clădește. Din ură răsare durerea, iar din dragoste, bucuria.

Întăriți în credință și în dragoste să ne bucurăm pentru învierea lui Hristos. Paștile acestea frumoase să fie Paști de adevărată bucurie și fletească. Prin bucuria învierii să ne înălțăm spre adevărata fericire. Hristos a înviat! Iubiți noștrii cititori: Bucurați-vă!

SEPTIMIU POPA

Zi de paști

Doamne, frumoase erau Paștile mai de mult! Poate că erau mai frumoase pentru că eram și noi copii. Și să știți dumniavoastră că atunci când ești copil lumea e mai frumoasă și mai bună. Pe vremea copilăriei mele — și nu-i mult de atunci — Paștile aveau o mireasmă de

cucernicie și de evlavie. Ziua de Paști era și de bucurie și de înfrățire. De aceea la aceste sfinte Sărbători și pământul se înfrățește cu omul. Când era la praznicul celor 40 de Sfinți, tata ne dădea câte o nuielușă la fiecare copil. Noi băteam pământul cu nuielușă zi ziceam: ieși iarba.

deși, c'au venit Sfinții și vreau să te apuce mieluții cu dinții! Și iarba creștea tot mai frumoasă, tot mai verde, iar mieluții, când ne-auziau, săreau tot mai sus și tot mai veseli. Toți copiii dela noi din sat băteau pământul cu nuielușa, și toți mieii din satul meu sburdau veseli, și oile se uitau la ei și râdeau. Doamne ce freamăt de veselie era în inima copiilor și în inima oamenilor pentru că auziam că se apropie Paștile. În această zi de 40 de Sfinți, fiecare fecior și fiecare fată din satul meu, făceau câte optzeci de mătânii, la fiecare Sfânt câte două. Oamenii însurați și bătrânii făceau câte cinci, șase, ba chiar și câte zece mătânii la fiecare Sfânt. După sărbătoarea aceasta rămâneau mulțumiți, cu sufletul împăcat că știau că Dumnezeu ne va răsplăti pentru prinosul nostru. Și Dumnezeu, bun ca întotdeauna, ne trimitea niște Paști frumoase. Paști cu brânză proaspătă de oi, cu ouă instripite frumos, cu cămăși frumos cusute și mai ales Paști cu suflète scaldate în baia sfintei spovedanii. Doamne greu îmi era sufletul și mă simțeam ca bolnav până la spovedit. Dar după ce mă spovediam la preotul din satul meu, ca o piatră de moară mi se ridica depe suflet. Toți feciorii din sat, toate fetele din sat și toți oamenii ne simțeam ușurați. Și bunul Dumnezeu era bun cu noi. Ne trimitea zile sfinte de Sărbătoare, frumoase ca inima noastră de țărani dela sate. Preotul la slujba sfintei Învieri, ne citea din cetaniile Sfântului Ioan Gură de Aur și ne zicea: „De este cineva temător și iubitor de Dumnezeu, să se indulcească de această sărbătoare bună și luminată... De s'ă ostenit cineva postind, acum să-și ieie dinarul... Pentru aceasta intrați toți întru bucuria Domnului nostru, și cei dintâiu, ci cei de mai târziu, luați plata.

Avuții și săracii săltați împreună... Masa este plină, ospătați-vă toți. Vițelul e mult, nimenea să nu iese flămând. Toți vă îndulciți de ospățul credinței. Toți să vă împărtășiți din avuția bunătății“. Doamne ce cuvinte sfinte, și când le auziam mi se umplea inima de mângăiere. Doamne ce bun și sfânt ești! Te-ai pironit pe lemnul sfintei Cruci ca să ne sature pe noi la ospățul credinței.

Astăzi ne-am înrăutățit. A venit furta răsboiului care a strivit inimile oamenilor. Bolșevicii din Rusia au zdrobit tot ce era sfânt și dumnezeesc. Doamne mare-i țara Rușilor, dar în lungul și'n latul ei nu găsești o sfântă Cruce unde bietul om trudit să-și plece genunchii. Și la noi sunt oameni necăjiți, dar în țara Rușilor numărul oamenilor necăjiți e mare foarte. Numărul e mare foarte, dar durerea lor e și mai mare, căci nu li îngăduit ca de Sfânta Vinere a Răstignirii Domnului să-și plângă durerea la poala unei Cruci, și nici nu li îngăduit să se bucure de ziua luminată a Învierii.

Aici în scumpa noastră țară avem libertatea să ne plângem amarul la sfintele picioare ale Domnului Hristos cel răstignit. Avem libertatea să ne bucurăm de ziua sfintei Învieri. Dar, vai, mulți dintre noi nu știm prețui acest mare dar dat nouă de Dumnezeu. Preotul din ușa sfântului altar și azi strigă la masa cea plină, ca să ne ospătam la ospățul credinții, dar mulți suntem surzi. Și ne doare inima că țarania scumpei noastre țări lasă sfintele biserici goale. La adunările minciunilor politice se duc cu toții. Mergem acolo unde ni se samănă în inimă otrava zizaniei și a urei de frate și nu venim aici la sfânta biserică, la izvorul păcii și al liniștii.

Acum de ziua sfintelor Paști mă îndrept cătră voi inime ferite de sămânța

diavolească și vă rog în numele lui Isus: Veniți la poala sfințelor altare să dăm inima noastră de jertfă bine primită Domnului Isus. Veniți să spunem durerile noastre sfintei Maice a durerilor și să zicem către Ea: Maică sfântă, care ai plâns cu hohot la picioarele Fiului tău răstignit pe muntele Golgota, dă-ne focul sfintei credințe, dă-ne tăria dragostii și pustiește din inimile oamenilor ura și viclenia și toată necurătenia.

Veniți cu toți să ne facem iarăși copii cu veselia și neprihănirea. Căci Domnul a zis, că împărăția cerurilor este numai a acelora cari se aseamănă cu copiii.

Când a înviat Domnul Hristos, ostașii cari îl străjuiau au fugit în toate părțile neputând suferi strălucirea învierii. Tot așa și astăzi vor peri toți necredincioșii, „ca și ceara în fața focului“ și perirea lor va fi cu sunet mare. Iar noi cari credem în sfințele Patimi depe Crucea din muntele Golgota, veniți să ne bucurăm Domnului în Sfânta zi a Învierii.

Doamne dă-ne darul să iubim și pe vrășmașii noștri și pe toți oamenii și dă-ne Doamne și bucuria pe care o au copiii în sfânta zi de Paști.

AUGUSTIN POP

Cine au fost tâlharii răstigniți odată cu Isus Hristos

(legendă)

Sfânta Evanghelie ne spune de uciderea pruncilor făcută de Irod în Vitelem din care pricină Iosif și Sf. Fecioară Maria au fugit cu pruncul Isus în Egipt.

Ajungând în satul Fezan, au tras la o gazdă, iar stăpânul casei, i-a primit cu toată bunăvoință. Pe când soția sa se grija de cele de lipsă pentru noii oaspeți, copilul mic pe care-l aveau, a început a plânge în leagăn.

Fecioara Maria, a luat copilul gazdei alăptându-l în locul mamei sale, care era foarte cuprinsă. Acest copil când se făcu în vârstă, împrietenindu-se cu oameni răi, s'a făcut tâlhar. Acesta a fost răstignit în dreapta Domnului Isus Hristos.

Despre cel din stânga se vorbește așa:

Tot în acel timp, Iuda vânzătorul era slugă la un elin (grec) bogat a cărui so-

ție avea purtări urâte. Când a născut un copil, femeea la îndemnat pe Iuda să-l omoare și pe ea s'o iee de soție. El temându-se ca nu cumva să fie vădit de fapta sa, a fugit în părțile unde Isus Hristos propovăduia pocăința celor păcătoși, lucru pe care l-a făcut și pe Iuda să se facă ucenic al lui Isus, fiind mutat de conștiință. Fiul său, făcându-se mare, s'a împrietenit cu oameni răi, și s'a făcut tâlhar, ca și cel ce supuse lapte din sânul Sfintei Fecioare Maria. În timpul patimelor Domnului, el a fost răstignit la stânga lui Isus și l-a hulit, pentru care lucru s'a osândit, iar celălalt l-a mărturisit de Dumnezeu adevărat și cu limba sa și-a deschis Raiul, numai că a roșit cuvintele:

„Pomenește-mă, Doamne, când vei veni întru Împărăția Ta.“

Vestitorii învierii

„Trecând Sâmbăta, când se lumina de ziua cea dintâi a săptămânii“, adevă în zorii zilei de Duminecă, niște soldați romani, cari străjuseră, în grădina lui Iosif din Arimatea, mormântul celui răstignit, alergau grăbiți pe străzile Ierusalimului, către palatul arhierilor.

Se vedea pe ei, că sunt speriați, căci erau palizi și tremurând încă, de o frică mare.

Întrebați de către trecători, unde fug și ce au pățit? ei răspundeau scurt: „a înviat Hristos!“ și fugeau mai departe, grăbindu-se să anunțe pe arhierii și bătrânii poporului iidovesc.

Ca un fulger a străbătut, sburând din gură în gură, în întreg Ierusalimul, vestea, că a înviat Hristos. Pe când au ajuns soldații străjeri la arhierii și bătrânii poporului, sfatul diavolesc și uns cu arginții lui Iuda, dat de aceștia soldaților, să zică: „ucenicii lui au venit noaptea, și l'au furat, pe când noi dormeam“, a fost zădarnic!

Ierusalimul întreg mărturisea deja, învierea Domnului, iar pe arhierii și bătrânii poporului îi chinuia conștiința: „a înviat acela pe carele voi l'ați omorât, spânzurându'l pe lemnul Crucii!“

Sufletul mulțimei era cuprins de o bucurie neînțeleasă, tainică și sfântă, și pare că se ușura de o grea povară zicând: „Hristos a înviat!“ Chiar zidurile cetății sfinte s'au cutremurat și pare că murmurau: „Hristos a înviat!“ Paserile cerului ciripeau: „Hristos a înviat!“ Natura întreagă, anunța solemn: „Hristos a înviat!“

Un căpitan roman, mărturisise sub Cruce: „adevărat, omul acesta Fiul lui

Dumnezeu era“, tot romani au fost și soldații străjeri cari, primii au vestit lumii — „Hristos a înviat!“

Căpitanul roman — numit Longin, — a murit moarte de martir, adevărind învierea aceluia, pe carele l'a văzut murind, așa tainic! Dintre soldații străjeri — despre doi să știe, că au urmat pe căpitanul lor, jertfindu-și viața, pentru acela, a cărui mormânt l'au păzit cu cinste, și pe carele l'au văzut înviind din morți!

Cine poate cuprinde taina planurilor lui Dumnezeu? Cât sunt de necuprinse judecățile lui și neurmăte căile lui! Căci cine a cunoscut gândul Domnului, sau cine s'a făcut lui sfetnic?“

Se întorc „fii răătăciți“ și moștenesc împărăția Tatălui, iar fii cei de acasă, rămân, cu voia lor, pe din afară, „aceia cărora nu li s'a vestit, vedea-vor, și cari nu au auzit, vor înțelege“.

Incurând ne va răsuna în urechi și nouă, măreța cântare: „Hristos a înviat!“ Avea-vom credința „sutașului“? Vestea-vom ca străjerii: „Hristos a înviat!“? Milioane de creștini vestesc aceasta minune, două mii de ani întâresc, aceasta taină.

Porțile iadului, sub forma veche, dar pururea în haină nouă; masoneria, bolșevismul, democrația falsă și diferitele secte, încearcă ce-i drept, cu toate mijloacele ce numai se pot închipui, se nîmicească acest adevăr, dar — nu vor birui, căci Domnul cu noi este, și: „de vor tăcea aceștia, pietrele vor striga!“

Cei, din slujba, urmașilor lui Iuda — urmăresc învrăjbirea popoarelor și prin aceasta nimicirea creștinismului, n'ascultă

nici acum, de glasul înțeleptului Gama-
liel, să nu se opună — voinței și pla-
nurilor lui Dumnezeu!

Risipi-va Domnul sfatul lor!

Creștinilor! „*Hristos a înviat!*“ Mân-
tuirul a zis femeilor, în dimineața aceea
sfântă: *bucurați-vă!* și prin ele și nouă.

Să ne bucurăm cu sfântă bucurie și să
strigăm, cu credință și încredere în Dom-
nul din adâncul inimei: „*Hristos a în-
viat!*“ și noi vom învia — căci Domnul
cu noi este!

PETRU DOMȘA

protopop.

Scrisoarea Regelui Abgar către Isus

Răspunsul lui Isus. — Isus îi trimite aceluia chipul său adevărat

Un învățat francez, Talon, cercetător,
al lucrurilor vechi din Egipt, povestea,
înainte cu mulți ani, cum a descoperit
el adevăratul *Chip al feței lui Isus*, —
o fotografie a lui, făcută de însuși Fiul
lui Dumnezeu. Iată ce spune el:

Ci-că în zilele când Isus învăța încă
pe pământ, trăia în orașul Edessa din
Armenia, dincolo de Eufrat, un rege nu-
mit Avagair sau după greci și latini
Abgar, Abagar. Acest rege — zis și
Toparc, trimisese odată o solie la Marinus,
tribun al împăratului roman Cesar, gu-
vernator al Palestinei, Siriei și Mesopo-
tamiei. Solii aceștia în lungul lor drum,
auzind vorbindu-se de Isus și de minu-
nile ce făcea și având chiar norocul să-l
întâlnească și să-l vadă, la înapoierea
lor au povestit regelui Abgar, toate mi-
nunile făcute de Isus din Nazaret, la
care au fost martori, și ura neîmpăcată
a evreilor, cari de năcaz voiau să-l
omoare.

Toparcul (Regele) Edessei, care su-
ferea de o boală grea, auzind aceste po-
vești minunate, voi să-l vadă pe Isus,
fiindcă nădăjduia că l'ar vindeca.

Cercetătorii lucrurilor vechi ale Egipt-
ului, spun că s'a găsit scris pe piele de
„gazelă“ și scrisoarea regelui bolnav
Abgar către Isus și răspunsul lui Isus

către Rege. Scrisoarea sună așa:

„Abgar, rege toparc al orașului Edesa,
către Isus om bun și vindecător de boale,
ivit în Ierusalim, mântuire!

„Am auzit vorbindu-se de Tine și
de tămăduirile Tale; că, fără doctorii
sau burueni, Tu vindeci, și numai prin
cuvântul Tău dai orbilor vederea, șchio-
pilor umblețul, surzilor auzul; că Tu go-
nești diavolii și vindeci pe cei ce suferă
de chinuri veșnice, și că o femeie bol-
navă de scurgere, ani de zile, s'a fă-
cut bine numai că s'a atins de Tine, că
Tu învii morții. Auzind eu aceste
lucruri, Stăpâne, am socotit în inima
mea, că Tu ești sau Dumnezeu însuși
care faci atâtea lucruri, sau Fiul lui
Dumnezeu, coborât din cer pentru a
îndeplini aceste fapte. Și pentru aceasta
mă rog prin aceste rânduri și rugăciuni,
să nu pregeți să vii până la mine, ca
să mă vindeci de boala de care sufer,
și să faci pentru orașul meu ca, nici u-
nul din dușmanii mei să nu-l poată lua
sau nimici...“

„Mi s'a mai spus că Evreii sunt
supărați pe Tine și vor să Te ucidă.

„Dar orașul meu, deși mic, ne ajunge
la amândoi.

„Fii sănătos, poruncește Stăpâne,
Dumnezeul meu“.

Isus primind scrisoarea lui Abgar, i-a răspuns cu cuvintele următoare, pe care le-a înapoiat prin *Anania*, trimisul lui Abgar:

„Tu ești prea fericit, Abgar, ca și orașul tău care se cheamă Edesa; tu ești fericit, fiindcă ai crezut în mine, deși nu m'ai văzut nici odată, iar sănătatea îți va fi dată pentru totdeauna. Cât privește venirea mea la tine, eu trebuie să împlinesc toată chemarea pentru care am fost trimis aci, iar după aceea să mă înalț către tatăl meu care m'a trimis. Totuși voi trimete pe unul din învățăceii mei, pe Tadeu sau Toma, care va vindeca boala ta, și îți va dărui viața cea de veci, și va face cele trebuincioase pentru orașul tău, astfel ca nici unul din vrășmașii tăi, să nu-l supună sub picioarele lor, până la sfârșitul veacului. Amin“.

Și solul a dus scrisoarea, și a fost scutit prin puterea ei de orice rău în drumul său, și Regele Abgar s'a bucurat foarte de ea. Dar s'a întristat că nu poate vedea pe cel ce-i dă sănătatea și dorind tare să aibă chipul lui, a trimis pe un pictor (zugrăvitor) al curții sale, ca să vadă pe Isus, să-i facă chipul după vedere adevărată și să-l aducă, ca să-l țină în palatul lui cu cinste mare.

Pictorul a mers, a aflat pe Isus și îl privea din depărtare, ca să-i prindă figura și să-i zugrăvească chipul. Isus l'a văzut în mulțime și i-a zis lui: „Tu străine ești un spion...“ „Nu sunt spion“, a răspuns acela, „ci trimisul Regelui Abgar, ca să-i duc chipul tău scump, pe care vrea să-l aibă în casa lui...“

Isus îi spune atunci: Intră în Sinaogă (biserica evreiască) în care eu voi predica în mijlocul poporului, acolo mă vei putea vedea bine de tot.

Și pictorul a intrat, și Isus a predicat

și pictorul tot voia să prindă pe pânză figura Domnului, dar nu izbutea nici decum, scrisoarea nu prindea deloc, — o putere Dumnezeiască (era o nouă minune alui Isus) îl împedea a putea face chipul. Atunci Isus văzând neputința solului, trimise pe Tadeu să-l cheme la sine. Luă puțină apă și își spălă sfânta sa față și cu o pânză curată își șterse fața. Și iată minune: Pe acel fericit ștergar, era chipul lui Isus mai viu și mai reușit decât l'ar fi putut face o mie de pictori!

Isus dete pâna cu chipul, solului regelui să i-o ducă. Acesta a dus minunatul chip, care încă pe drum spre casă, a făcut o nouă minune: Ajungând la orașul Hierapolis și înoptând acolo, — solul ascunse scumpa pânză în pământ, până la plecarea mai departe. Cum se făcu noapte, un puternic stâlp de foc pogori din cer și se părea că intră aci în pământ, luminând împrejurimile! Lumea aleargă speriată că s'a aprins zidirea lângă care odihnea solul crăesc. Dar acesta le desvălui taina, că ce lucru mare duce el, un chip, făcut prin o nouă minune, alui Isus, și că și sulul acesta de lumină din cer, nu poate fi decât tot o minune în legătură cu chipul cel minunat...

Despre acestea vorbesc scrisorile aflate în Egipt de cercetătorul francez.

Alți istorici din acele părți, cari vorbesc despre aceleași vremuri, povestesc aceste întâmplări aproape la fel.

Intrucât Biserica nu ține de adevăruri sigure aceste fapte, creștinii au să le dea numai crezarea unor legende sau povestiri.

Pentru aceasta a murit Hristos și a înviat ca să stăpânească și pe cei vii, și pe cei morți.

(Rom. 14, 9).

Credință vie.

E așa de plăcut să ascuți vorbind-se despre credința religioasă a poporului rusec, din gura acelor care au avut prilej să stea vreme mai îndelungată în Rusia, mai ales în timpul războiului. În acea țară unde astăzi s'a șters până și dreptul de a te închina lui Dzeu și se pedepsește cu moartea orice încercare de a sărbători pe Mântuitorul lumii Hristos, mai este totuși o credință adâncă în tainele sfinte ale legii creștinești, bine păstrată în ascunzișul sufletului poporului.

O întâmplare dela Moscova mărturisește cu adevărat trăinicia credinței creștinești ce viază și azi în sufletul poporului apăsător de bolșevismul roșu. Nu e în vremile de obștească bucurie, când suferințele se simțiau atât de vesele în lumina făcliiilor de Paști. E vorba de o întâmplare tocmai din timpul cel mai apropiat când sărbătorile creștinești sunt întunecate de întruniri și manifestații întocmite anume împotriva Dumnezeului celui preaînalt.

Era în zi de Paști, când camaradul Lunacearschi, comisarul bolșevic la instrucția publică adună într'o sală mare o

mulțime de popor pentru a le arăta prin discursuri că toată credința în Dumnezeu și în Isus Hristos este o minciună. Terminându-și cuvântarea și fiind aplaudat, de mulți, credea că poporul ar împărtași întocmai ideia lui păgână. Astfel, foarte mulțumit de rezultat, dădu voie la sfârșit să vorbească chiar și unui preot sdrănțuit care ceruse și el cuvânt la audiență. După ce Lunacearschi privi cu dispreț pe preotul tânăr slăbuț și timid îi spune: „Numai cinci minute“ „Da, da, voiu fi foarte scurt.“ Se urcă la tribună și începu: *Fraților și surorilor: Hristos a înviat! — adevărat că a înviat! — răsună triumfal glasul mulțimii întregi adunate în aceea sală. Și preotul plecă spunând șefului comunist că nu mai are nimic de adăugat.*

Iată o mărturie vie a unei credințe care se apropie de aceea a creștinilor din primele veacuri. Ar fi bine dacă înțelesul ei adânc ar putea să ne desmeticească din somnolența în care ne-am scufundat sufletul.

ION POP.

„Toma“ veacului nostru

După ziua Sâmbetei, zice sfântul evanghelist Mateiu, venit-au la mormânt Maria Magdalena și cealaltă Marie... Și sgomot s'a făcut, căci ingerul Domnului a răsturnat piatra de pe ușa mormântului.. și fața lui strălucea ca soarele.

Oare în istoria regilor și a tuturor comandanților, găsim vr'o biruință atât de măreață ca să se coboare un inger

din cer și să spună; „a înviat din morți, e stăpânul vieții!“ „Dacă vreți să vă convingeți, haideți de vedeți mormântul“.

N'avem decât să mergem azi după 19 veacuri pe Golgota. Pe mormânt e acum o catedrală măreață; într'o capelă e o lespede sură, sub care a fost așezat, trupul lui Isus.

Și vă întrebați: dar unde este

Hristos dacă mormântul e gol? Dacă vedem piatra sub care a stat scumpul trup alui Isus; și dacă atâtea morminte s'au păstrat de mii de ani, până azi, de ce numai alui Isus nu s'a păstrat? Nu e în mormânt, s'a sculat, a înviat cu mărire!

Un adevăr, decât care nu e altul mai dovedit în istoria omenirii. Adevăr întărit prin salutul de 19 veacuri a sute de milioane de inimi: Hristos a înviat.

Toma, unul din cei doisprăzece, nu era de față când s'a arătat Isus ucenicilor săi.

— L'am văzut pe Mântuitorul, îi spun aceștia l'am văzut cu ochii noștri, a stat cu noi de vorbă cu noi și a mănăcat la masa noastră.

— Până nu-l voi vedea, până nu voi pune degetul în urma cuielor și mâna între coaste, nu cred.

Toma se lapadă de credință; chiar dacă ar vedea tot n'ar crede până ce n'ar pune însăși mâna.

Dela el până azi mii de Toma n'au crezut lui Hristos; s'au îndoit chiar dacă au văzut n'au crezut, n'au fost îndestuliți, ar fi dorit să atingă cu mâna. De atunci toți rătăciții vieții, toți trândavii societății, toți surtucarii, toții învățații ce nu știu carte, toate sdrențele de pierde vară, neștiind ce să facă și cum să-și acopere și justifice faptele lor spurcate, au urmat pe Toma. Și l-au ales drept președinte și patron: până nu ating cu degetul nu vreau să creadă.

Și astfel fac să nască fel de fel de doctrine (învățături) din care scot tot ce nu e pe placul vieții lor ticăloase. Căci de cele mai multeori felul de viață a cuiva dă îndrumările pe cari le susține. Astfel un om de nimica, certat cu morală, va îmbrățișa o concepție care îi măgulește patimile rele disprețuind tot

ce e cinstit și bun.

Va primi o învățătură care spune că nu există Dumnezeu, nici suflet nemuritor căci atunci — zice — nu va fi tras la răspundere în altă viață. Dar nu-mi trebuiești Doamne, mă așteaptă dreapta răzbunarea ta.

Așa judecă — filozofează — cel mănănat de patimi rele, și nestăpânite. Din aceste idei nici nu-l poți scoate decât cu mare greutate; nu importă dacă îndărăptul judecății lui stă adevărul nestrămutat, care pentru el va însemna mai târziu — când va recunoaște ca Toma — o realitate crudă.

Din contră, un om care urmează virtuțile, nu poate fi decât religios. Cine se străduiește să supună patimile truștești spiritului, acela va ajunge să creadă și în lumea spirituală, și cu cât va reuși să se îndrepteze de patimi, cu atât mai mult va înțelege rostul religiei, cu atât va fi mai credincios.

Ci Toma întârziase. Isus vrea să i-se descopere și lui. Avea-vor toți „Toma“ parte de acest favor de a li se descoperi chiar când ei se încapăținează să creadă?

Ferice de cei ce n'au văzut și au crezut!

SILVIU TARȚA

Știm, că dacă se va strica casa noastră cea pământească a lăcașului acestuia, zidire avem dela Dumnezeu, casă nefăcută de mână, veșnică, în ceriuri.

II. Cor. V. 1-2.

Căci nu vei lăsa sufletul meu în locuința morților, nu vei îngădui ca prea iubitul tău să vadă putrezirea. Îmi vei arăta cărarea vieții; înaintea Feței tale sunt bucurii nespuse și desfătări veșnice în dreapta Ta.

Psalmi XVI. 10-11.

Gânduri pentru Tine...

Tu cel mai sfânt din oameni și cel mai înțelept
Ce trist și ce umil prin viață ai trecut,
Cu graiul vecinic blând, sublim, necunoscut
Tu n'ai știut ce-i ura și nici ce e nedrept.

Dar cum îndrăsnesc oare a-Ți spune a mele gânduri, să concentrez în vorbe iubirea Ta divină, când geniile omenirii de douăzeci de veacuri, zadarnic vor știința, iubirea să-Ți cuprindă.

Ar însemna imensitatea albastrului de sus într'o privire s'o comprim, să aibă al meu suflet ninsărea unui crin, să fiu ca trandafirul cuprins de infocare și nici atunci eu — poate — gându-mi n'aș ști să Ți-l închin...

Și totuși am curajul în ziua aceasta sfântă, să-Ți spun a mele gânduri așa cum un biet suflet ar vrea să le ascuți, căci vreau să-Ți ofer daruri: credința și nădejdea, o inimă rănită de dragostea-Ți duioasă și tot ce viața 'ntreagă are mai bun, mai drag...

Ași vrea azi să le aștern aproape de-al Tău prag. Ca să'nțelegi iubirea și dorul și al meu gând, să simți că Tu-mi ești totul în cer și pe pământ... Al-tarul alb, modest îmi este fericirea...

Depart de-al mulțimii sgomot asurzitor, pe brațul Tău ca neaua să-mi razim capul trist... Cuvinte dulci ca mierea s'ascult plângând în taină... Tu să-mi zâmbești sădindu-mi dorințe de iubire, sublime tresăriri...

O dulce și bun Christ!

AURORA BÂRLEA

invățătoare.

Cluj, la 30 Martie 1936.

Fecioara Maria și copii

„Și aducea la dânsul prunci ca să se atingă de ei. Iară ucenicii, certau pe cei ce-i aduceau. Și văzând Isus, nu i-a părut bine, și a zis lor: lăsați pruncii să vină la mine și nu-i opriți pe ei... Și luându-i în brațe, și-a pus mâinile peste ei și i-a binecuvântat“ (Marc. X 14. 16).

Cât de impresionantă este aceasta pagină a Evangheliei și cât de mult ne

desvăluie gingășia de nespus a Inimei lui Isus... Maria, Mama sa, deasemenea i-a iubit pe copii într'un mod deosebit. Fără îndoială, că în căsuța din Nazaret, adeseori, îi ducea pe copiii cei mici la Isus al său și când el își arăta față de acei prunci sentimentele cele mai nobile și-i binecuvânta, Ea Maica sfântă îi strângea în brațele sale de mamă, îi săruta cu buzele sale de

ficioară prea curată, ca astfel să sădească în sufletele lor sigiliul curățeniei sfinte...

Dar ce facea atunci, Maria vrea să continue totdeauna și în ceruri. Ea este aceea care înconjoară sufletele copiilor, cu grijile sale cele mai vii, arătându-le lor dragostea de mamă și binecuvântările iubirii sale.

Cu toată încrederea deci, putem alerga la Maria, să ne rugăm, să și reverse darurile ei peste copii. Să și oferim în chip deosebit acele suflete, cari ne sunt date în grija noastră. Să ne rugăm mult și să ne jertfim, ca aceste suflete să înțeleagă și să aibă în cereasca noastră Mamă, o încredere nefermărită.

O Regină a îngerilor, domnește asupra acestor îngeri ai pământului. Nutrește cu sfânta Cuminecătură, devenită prin tine „Pâinea copiilor“. O Fecioară Nepătată păzește nepătat patul curățeniei lor.

Fă-i să crească după pilda lui Isus și păzește-i de relele pe cari diavolul, lumea și chiar propria lor natură, caută să-le samene sub fiecare pas al lor. Adună-i pe toți sub sceptrul tău plin de putere și iubire, ca ei să nu se subtragă nici odată, de la îndrumările tale sfinte. Acopere-i cu grija ta atât de puternică, ca astfel să fie feriți de furia și cruzimea Iroziilor, cari vreau să atenteze la viața lor sufletească...

Și pentru ca să se împlinească această întocmai, o Regina noastră: „Păzește-i pe aceștia în această lume, adunându-i la sânul tău, unde să fie ocrotiți, hrăniți, îngrijii și crescuți de tine, Maică bună; ocrotește-i până la sfârșitul vieții lor, ca astfel să ajungă moșteni ai mării cerești.

Trad. de:

GAVRIL MUREȘANU

(din Adveniat Regnum Mariae).

Despre lux și podoabe

Vrei să te arăți în lume frumoasă și împodobită? Mulțumește-te mai bine să rămâi cum te-a făcut Dumnezeu. De ce te gătești cu aur și cu pietre scumpe, ca și cum ai vrea să corijezi făptura lui Dumnezeu? Ți numai decît să te arăți gătită? Gătește-te atunci cu caritatea, cu bunacuvință, cu modestia. Aceste virtuți sunt mai de preț decît aurul și pietrele scumpe și dau femeiei mai multă grație. Chiar unei femei urite ele îi dau frumusețe atractivă.

La ce servește găteala? „A văzut-o cineva“, ni se va răspunde „și a admirat-o“. Dar acela a admirat găteala, iar nu pe cea gătită, pe care a criticat-o, poate, și pentru că s'a gătit mai mult de-

cît se cădea stării ei sociale. Dacă cea gătită este frumoasă, găteala strică frumuseții ei naturale, pentru că n'o lasă să apară cum este, ci-i acopere o parte din frumusețe; iar dacă este urită și rău conformată, găteala o face și mai urită. Unde este urîtenie fără găteală, se arată numai aceasta, dar dacă i se adaugă strălucirea pietrelor scumpe sau frumusețea stofelor, urîtenia crește.

Vrei să te gătești? Nu te găti cu perle, ci cu modestie și cu bunacuvință. Atunci vei plăcea bărbatului tău. Împodobirea cu perle face adesea să se nască gelozie, suspectare, ceartă, dușmănie, etc.

E greu, aproape imposibil, ca cine are

corp frumos gătit, să aibă și sufletul împodobit, căci cine poartă grijă de unul, neglijează pe celalalt, neputându-le cultiva pe amândouă în același timp.

De obicei pun preț pe găteală: cei pentru cari cinstea și pudoarea nu prețuiesc nimic.

Azi nu se mai pot deosebi fetele cinstite de femeile pierdute, din pricina gătelii. Iată în ce situație delicată se pun singure numai din cauza gătelii. O fată

nu trebuie să fie chochetă. Imbrăcămintea ei trebuie să fie simplă și cuviincioasă; dar acum se folosesc mijloacele cele mai rafinate pentru o chochetărie dusă la extrem. Femeie, lapdă-te de această nebunie. Arată sufletului această purtare de grijă, precum și înfrumusețării lăuntrice, căci podoaba din afară răpește frumusețea celei dinlăuntru.

sf. IOAN GURĂ DE AUR
(Din Omilii)

Chipul și înfățișarea lui Isus după mărturia unuia care l-a văzut

La Roma, în palatul Vatican, unde locuiește Papa, capul Bisericii, se păstrează o sumedenie de cărți și hârtii foarte vechi.

Între altele este acolo și o scrisoare trimisă împăratului Tiberiu de către Publius Lentulus, care a fost cărmuitor al Iudeei înaintea lui Pilat. El pomenește împăratului că a văzut la Ierusalim pe „unul ce se chiamă Isus fiul Mariei“.

Și spune acest Roman în scrisoarea lui:

„... Trăiește în zilele acestea printre noi un om plin de virtute care se bucură de mare respect. Numele lui este Isus Christos. Poporul spune că e proroc, iar însoțitorii lui îi zic fiul lui Dumnezeu.

Și în adevăr, o împărate, în fiecare zi se aude despre minunile săvârșite de acest Isus Christos. Pe bolnavi îi vindecă și pe morți îi înviază — numai cu cuvântul.

E de o statură mijlocie și de o frumusețe fără seamăn. Cei ce-l văd și-l aud, prind dragoste de dânsul dar și teamă. Părul lui are culoarea alunelor coapte; îi cade până la umeri, despăr-

țindu-se în două prin mijlocul capului, după cum e obiceiul în Nazaret. Obrajii îi sunt puțin îmbujorați; nasul drept; barba e la fel cu părul și e puțin despartită la mijloc. Are ochii albaștri, prin cari trec străfulgerări de lumină. Privirea e nevinovată și visătoare; e peste puțință să te uiți la dânsul mai mult timp. E blând și bun; dar când mustrează pe cineva, devine aspru.

Nimeni nu l-a văzut râzând vreodată dar prea adesea ochii lui lacăramează.

Cât despre învățătură, știe toate înțelepciunile fără să fi învățat vreuna.

Umblă desculț și cu capul gol; vorbește puțin și e modest. Dacă mulți îl urmează, alții îl părăsesc că lucrează împotriva legilor Măriei Voastre. Mă revoltă contra acestor pismăreți. Omul acesta n'a adus nimănui nici o nemulțumire.

Dacă Măria Voastră dorește să-l vadă, faceți-mi cunoscut aceasta și îndată vi-l trimit...“

După această scrisoare s'au luat toți zugravii, cari ni l-au înfățișat pe Christos așa după cum îl vedem în biserică și în cărțile sfinte.

Hristos a înviat!

...A înviat! ...A biruit! A călcat moartea și a ieșit strălucitor din mormânt. A biruit pe dușmani. Cei ce-l bajocoreau acum au rămas de batjocură. Nedreptatea s'a vădit, adevărul a ieșit învingător. „A treia zi voiu invia” — a zis, și Cuvântul Lui s'a adeverit. Unde-i sunt hulitorii cari îl provocau să se pogoare de pe cruce? Să se ascundă și rușinați să fugă dela fața Lui. Farisei și Cărturari, Ano și Caiado, unde sunteți? Să piară păcătoșii dela fața lui Dumnezeu. Pe cum se stinge fumul, pe cum se topește ceara de fața focului, să se stingă și să piară toată nedreptatea, toată răutatea, toată fă-

țărnicia, tot întunerecul. Să trăiască dreptatea, bunătatea, neviclenia, lumina!...

Hristos a înviat! Să inviem și noi. Să ne sculăm din mormântul păcatului, să trăim pentru Dumnezeu. Să lăsăm dușmăniile. Să iertăm toate pentru inviere. Pentru Hristos cel înviat din morți: Unul pe altul să ne îmbrățișăm și să zicem fraților și celor ce ne urăsc pe noi.

Hristos a înviat din morți! Să ne luminăm popoară cu lumina cunoștinței celei drepte a invierii lui Hristos. Să ne închinăm sfintei Invierii Lui celei de a treia zi.

Păr. Delaolt.

Corul mixt al parohiei VI. din Cluj, cartierul Iris.

Cântați lui Dumnezeu, cu glas de bucurie și inimă curată.
Toată suflarea și toată făptura, să laude pe Domnul.

(Psalmi)

Ouă roșii

La fiecare casă întâlnești de Paști ouă roșii. Și totuși nu mulți vor fi cari să știe, care e originea acestui obicei atît de frumos și atît de plăcut, mai ales copiilor.

Eu cunosc două legende cari explică originea vopsirii ouălor de Paști.

După o legendă se spune că Pilat fiind chemat de mai marii Evreilor, după restignirea lui Hristos, la o masă, tocmai când ținea un ou în mână, a intrat un soldat roman care a strigat: „*Hristos a înviat*“. Pilat a răs și a răspuns batjocoritor, că Hristos va învia când se va roși oul acesta. Minunea s'a înfăptuit pe loc prin înroșirea oului. Pilat înfricoșându-se, a scăpat oul din mână și s'a spart.

De atunci a rămas obiceiul ciocnitului cu ouă roșii.

O altă legendă spune că Duminecă dimineața după înviere o copilă precupeată (vânzătoare) care locuia prin apropierea Golgotei, a plecat cu poala șortului plină de ouă, să le vândă în piața Ierusalimului. Pe drum a întâlnit un tânăr evreu căruia îi spuse în loc de bună ziua: „*Hristos a înviat*“. Tânărul răspunse în ciudă: „O să învieze când ouăle din poala ta se vor roși ca obraji tăi îmbujorați“. Minunea se întâmplă îndată și dela această copilă precupeată a rămas obiceiul de a saluta lumea la înviere cu „*Hristos a înviat*“.

„Nycenas“

BCU Cluj Central University Library & IJ

Calea Sfintei Cruci

La inițiativa Ordului al III-lea franciscan-rom. unit din Cluj s'au ridicat cele 14 stațiuni de „Calea Crucii“, zidite masiv în piatră, în preajma Bisericii Calvaria din Cluj-Mănăstur. În Dumineca Floriilor, P. S. S. Episcopul Iuliu Hossu, după sf. liturghie arhierescă servită în Bis. Calvaria, încunjurat de un sobor de preoți și de mulțimea mare a poporului, a peregrinat la fiecare stațiune de Calea Crucii, sfințindu-le și citind Episcopul cele dintâi rugăciuni la Calea Crucii. În vârful dealului, P. S. S. Episcopul spune un emoționant cuvânt despre datoria noastră de a cinși sf. cruce și pe cea ce plângea sub cruce, Mama lui Isus, căci prin cruce s'a făcut răscumpărarea noastră; iar cei ce vor parcurge cu credință Calea Crucii vor primi mult dar și binecuvântare dela Dumnezeu.

P. V.

Biserica Calvaria. Poporul la sfințirea Căii Crucii.

În cruce stă mântuirea, în cruce viața, în cruce apărarea împotriva dușmanilor; crucea este izvorul bucuriilor cerești; în cruce e tăria sufletului, în cruce bucuria sufletului, în cruce e virtutea cea mai înaltă, în cruce e desăvârșirea sfințeniei.

Nu există mântuire pentru suflet, nici nădejde pentru viața veșnică, decât în cruce.

Ia-ți așadar crucea și urmează pe Isus și vei ajunge la viața cea veșnică.

(Imit. lui Hristos. cartea II. c. 12; 7-9)

Cuprinsul:

- P. S. S. EPISCOP Dr. IULIU HOSSU: Vieța nouă.
I. AGÂRBICEANU: Sărbătoarea credinței.
PĂR. V. CHINDRIȘ: Invierea.
SEPTIMIU POPA: Bucurați-vă!
AUGUSTIN POP: Zi de paști.
Cine au fost tâlharii răstigniți odată cu Isus Hristos? (Legendă).
PROTOPOP PETRU DOMȘA: Vestitorii învierii.
Scrisoarea Regelui Abgar către Isus.
ION POP: Credință vie.
SILVIU TARȚA: „Toma“ veacului nostru.
AURORA BÂRLEA: Gânduri pentru Tine...
GAVRIL MUREȘANU: Fecioara Maria și copiii. (Trad.)
SF. IOAN GURĂ DE AUR: Despre lux și podoabe.
Chipul și înfățișarea lui Isus după mărturia unuia care l-a văzut.
PĂR. DELAOLT: Hristos a înviat!
„NYCENAS“: Ouă roșii.
P. V.: Calea Sfintei Cruci.

Redacția și Administrația: Cluj P. Cuza Vodă No. 7.

Apare săptămânal sub conducerea unui comitet

Abonament anual 50 Lei.

De luminata zi a Invierii, revista noastră dorește ca, Cel ce a ieșit din mormânt, să împărtășească belșug de dar și binecuvântare, tuturor cititorilor, pentru o viață fericită aici și în veșnicie.

BCU Cluj / Central University Library Cluj